

*Pohled na vězení Connally Unit
ve státě Texas*

Autor: James R. Long

V americkém státě Texas tvoří rasové menšiny většinu – 39 % obyvatel státu jsou totiž Hispánci a 13 % černoši, běloši představují pouhých 43 %. Podle demografů toto ukazuje náznak budoucnosti, k níž směřuje i zbytek země. V Texaském ministerstvu trestního soudnictví (Texas Department of Criminal Justice), které mě posledních 20 let drželo za mřížemi, pracují z většiny nebělošští zaměstnanci, vězni pak jsou nebělošského původu z drtivé většiny. Rozmanitost není naší největší silou.

Bez ohledu na množství se katastrofy zůstává nucená integrace – na niž dohlíží soudci, obvykle však „odstínění“ od jejích následků – platným pravidlem. Po každém rasovém incidentu, k němuž došlo kvůli nucené integraci, se nám dostává stejného poučení: „Potřebujeme větší jednotu.“

Podobně jako mnoho dalších vězňů si i já nosím jizvy této „jednoty“ na obličeji i pěstích. Často se ozývají hlasy, že násilí a napětí života za mřížemi není důsledkem nucené integrace a že nápravná zařízení prostě násilná bývají. To je samozřejmě pravda a násilné by byly i rasově stejnorodé věznice, rasa však celý problém značně prohlubuje a zhoršuje. Jak řekl Arthur Schlesinger: „Nepřátelství jednoho kmene vůči druhému patří k těm vůbec nejinstinktivnějším lidským reakcím.“

Když máte problém se spoluvězněm nebo dozorcem stejné rasy jako vy, soustředíte se na problém. Pokud se ale stejný scénář opakuje s příslušníkem odlišné rasy, nikdy není jasné, zda tím skutečným problémem není právě rasa. Těžko si vyhnat z hlavy, když zaslechnete, jak hispánský dozorce říká hispánským vězňům, že „stojí za *la Raza*“ nebo když vidíte, jak černošský dozorce zodpovědný za kázeňské věci potrestá bělochy po mezirasové rvačce tvrději než černochoy, kteří potyčku vyvolali.

„Jednota“, ať už ve vězení nebo na svobodě, má prý fungovat, protože rasa je jen otázka „barvy pleti“ a pod ní jsme všichni stejní. Spolužití v libovolném poměru tak má údajně být možné a žádoucí – pokud tedy budeme (my běloši) „tolerantní“.

Tyto iluze ve mně krvavou a drastickou smrtí zahubily betonové stěny dvou vězeňských jednotek s maximální ostrahou. Nejprve jsem byl zmatený, následně mě ovládl vztek a ten vystřídalo odhodlání. Tento přerod pro mě byl obzvláště bolestný, protože jsem v mládí měl víc černošských přátel, zejména těch opravdu blízkých, než bělošských. Co víc, zplodil jsem dítě s černoškou. Měl jsem tedy zájem na tom, aby tyto dnes už dávno mrtvé a rozkládající se iluze byly pravdivé. Přírodě však nezáleží na tom, v co věříme nebo doufáme.

První ránu mé přesvědčení, že rasa je jen barva pleti, dostalo už hodinu po mém příjezdu do věznice Connally hluboko ve vnitrozemí jižního Texasu koncem 90. let. Přišel jsem na celu a než jsem si stihl ustlat postel, zaslechl jsem „Tak jak to bude, bělásku?“ (*whitey*) Už po cestě autobusem do Connely mi říkali, že si mě někdo „podá“ – tedy že se mě někdo pokusí zmlátit do polomrtva a vzít si všechno, co mi patří.

Vešel jsem do dveří cely. Chlapík proti mně vypadal jako zadák americké fotbalové ligy. Na to otázku „Tak jak to bude, bělásku?“ jsou možné v zásadě tři odpovědi: „boj“, „šu**ní“ nebo „vysolit pětadesát babek“. Odpovíte-li „boj“, nevzdáváte se bez ohledu na to, kolikrát se ocitnete na zemi a kolik vám vyrazí zubů – nikdy nesmíte sklonit pěsti. Když už pak ztratíte vědomí, raději byste se měli probrat se zaťatými pěstmi připravenými k ráně.

Druhá možnost, „šu**ní“, znamená, že se stáváte sexuálním otrokem, bez jakékoliv kontroly nad svým tělem. Chlápek, co vás vlastní, vás bude půjčovat také svým „kámům“ nebo každému, kdo si zaplatí za vaše ústa a konečník.

Poslední možností je vysolit pětadesát babek. Takový byl v té době limit útraty v kantýně – a váš chlápek si z toho výměnou za „ochranu“ přinejmenším polovinu vzal. I když se tato možnost jeví o dost lépe než předchozí dvě, není ani ona bez nástrah: placením za ochranu se ocejujete jako „děvka“. A i když nejprve začnete pouze penězi, váš „ochránce“ vás brzy donutí vzdát se i konečníku.

To všechno jsem si musel vyslechnout už v autobuse. Před 20 lety jsem ještě věřil v Boha, takže jsem se krátce pomodlil a připomněl si, že můj dědeček dobýval pod palbou německých kulek normandské pláže – když přežil on, jistě se nějak dokážu vypořádat s o půl metráku těžším chlapíkem.

Odvětil jsem „boj“ a vydali jsme do sprch v řadě číslo tři. Tam se zpravidla odehrávaly bitky, protože na vás neviděli dozorcí. Po cestě mi srdce bušilo v hrudi jako beranidlo. Zastavil jsem se... co když mě knokautuje a znásilní přímo tam?

Otevřeli jsme dveře sprchy a vešli dovnitř. Nikdy nedostanu z hlavy výraz hrozby a nenávisti na tváři toho černocho. Zatnul jsem pěsti a pevně se zapřel. Rozmáchl se, já se pokusil jeho ráně vyhnout, ale pěst mě zčásti trefila a rozhodila mě. Trefil jsem ho pravým hákem, ale velký účinek to nemělo. Jeho třetí nebo čtvrtý výpad mě dostal na kolena. Před očima se mi zatmělo. Nebyl jsem v bezvědomí, ale moje tělo na moment vypnulo. Začal jsem rozdávat rány a snažil se dostat zpět na nohy, do příméhoho stoje jsem se ale nedostal. Znovu mě povalil, tentokrát jsem spadl na záda. Ústa mi krvácela a měl jsem pocit, jako by mi praskla lebka, ale žádnou bolest jsem necítil. Přestál jsem to nejhorší, s čím na mě přišel a ještě jsem žil. Teď už jsem byl jen pekelně nasraný.

Podařilo se mi postavit se a vyrazil jsem proti němu, ramenem přímo do břicha. Pustil jsem ho a odstrčil, jak jsem snažil získat trochu místa. Vyměnili jsme si další úder. Jeho bolely podstatně víc než moje, a tak jsem znovu skončil na podlaze. Zrovna když začal pokřikovat „Tak co, už budem hodní? Už budem hodní?“, zavolal někdo „South Dallas, poldové jdou,

kámo“. Bitka byla u konce. Měl jsem rozbitý ret a oteklou celou hlavu, podařilo se mi ale dostat zpátky na celu, aniž by si to strážníci všimli.

Tak vypadalo moje první – ale ne poslední – setkání s JBG (*báječný černý obr, v orig. JBG – „jolly black giant“*). Báječní se jim říká proto, že jsou teplí, černí proto, že jsou černí a obři proto, že jsou velcí. Zanedlouho mě z jednotky přesunuli, kvůli zatykači souvisejícímu s podáním návrhu na obnovu procesu v mém případě. Byl zamítnut.

Po návratu jsem se ocitl v jiné budově, ale se stejným výsledkem: další o 50 kilo těžší JBG. Tentokrát se mi vedlo o něco líp, rozbil jsem mu ret a jedinou krev jsem měl na kloubu na ruce, kde jsem si o jeho zuby natrhl kůži. Přestože mě dostal na zem, nezlomil mě a neudělal ze mě teplouše jako on.

Po těchto dvou rvačkách jsem si svou mužností už byl jistý dost. Tady někdy nastoupil ten výše zmíněný zmatek. Sledoval jsem černošské nováčky, na které se JBG ani nikdo jiný ani špatně nepodíval. Dnes je mi to bezmála trapné přiznat, ale tehdy mě tak do očí bijící rasismus strašně bolel. Klidně jsem mohl přijít o zrak, zuby, utrpět otřes mozku – a to všechno jen proto, že jsem byl běloch, který odmítl vydat vlastní konečník.

Někdy v té době, kdy se zmatek rychle měnil v zuřivost, se objevil JBG číslo tři. Byl o něco menší než dva jeho předchůdci, ale i tak o dobrých 20 kilo těžší než já. Přišel ke mně jednou ráno ve sprchách, když kolem nás nikdo nebyl, a snažil se navázat rozhovor. To se nedělá. Řekl jsem mu, aby raději šel, nebo budou problémy. S úsměvem se otočil a odkráčel. Už se mi nechtělo znovu dokazovat, že obstojím v boji se silnějším chlapem, a tak jsem zašel za kamarádem údržbářem poprosit ho o laskavost.

Druhý den ráno jsem už stál bez trička, ale zato s pevně zašněrovanými botami ve sprchách. V pravici jsem pevně svíral upravenou svářecí elektrodu – přišlo mi totiž, že JBG III. si férovku ani nezaslouží. Sotva jsem dokázal ovládnout ten pocit z posledních 24 hodin, že jsem snad v ustanovování své pozice zašel až příliš daleko. Báł jsem se, že neovládnu svůj hněv, toho šmejda zabiju a z cely smrti budu muset dceři psát:

Milá Janice, mrzí mě, že se nepoznáme. Musel jsem zabít jednoho z lidí tvé matky, protože se ze mě neustále snažili udělat **gaye** a my tu byli nuceně integrovaní. Možná mě uvidíš, až mi do žil naperou tu sladkou spravedlnost. S láskou, táta.

Ne, to by za moc nestálo...

Obr číslo 3 položil ruku na dveře, ale zarazil se. Když si všiml mého „bodla“, vyvalil oči. Všechny svaly v mém těle byly napjaté k prasknutí. Zkontroloval výraz mé tváře, prohodil „Seš magor, chlape“, a odkráčel.

J. Phillippe Rushton ve své knize *Lidské rasy, evoluce a chování* uvádí, že podíl „mužů, kteří

mají sex s muži“ je mezi černochoy vyšší než u zbytku americké populace: 19 % vs. 12 %. Podle mě je toto číslo ve vězeních podstatně vyšší – tito vězni ani muži na svobodě se však za homosexuály nepovažují. V knížce *On the Down Low* (Na tajňačku) černošský autor vysvětluje, že i když s chutí spí s muži, není gay. (Mám za to, že toto chování je i jednou z příčin vysokého rozšíření nemoci AIDS mezi černochoy.) Za ta léta bych snad ani nespočítal, kolikrát jsem slyšel černochoy říct věci jako „Nejsem teplej, ale člověk občas dostane chuť na prdel“ nebo „zadek je kouzelněj“.

Elity pak zřejmě homosexuální černochoy vidí jako bezmocné oběti, podle mých zkušeností to ale naopak bývají ti nejhroší viníci.

Zanedlouho po mém posledním zážitku s JBG jsem se dozvěděl, že moje dcera už nějaký čas žije v autě. Její otčím si nedokázal udržet místo a bil její matku, často přímo před ní. Jednou to bylo tak zlé, že ho matka mé dcery musela zastavit s nožem v ruce. Protože jsem za mřížemi, museli jsme – matka mé dcery i já – snášet brutální násilí z rukou černochoů.

Když jsem usoudil, že hůř snad ani být nemůže, zbili a znásilnili matku mé dcery na autobusové zastávce. Troufli byste si hádat barvu pachatele? Dodnes mi není jasné, jak jsem se udržel a nevytetoval si tehdy na čelo svastiku. Nejspíš proto, že by to bylo špatné pro mou dceru a já jsem **K-táta, ne r-kanec**. Hněv z oněch dní mě však už neopustil. Dal jsem si ho sklenice na později, až ho bude potřeba.

Naštěstí – a tak jsem uchoval duševní přičetnost – jsem objevil dílo Michaela Levina, **Arthura Jense**n, Vincenta Saricha a J. Phillipa Rushtona. Tak jsem se dozvěděl, že černoši dělají jen to, k čemu se vyvinuli, což jejich chování sice neomlouvá, i když alespoň vysvětluje. Pomůže vám to připravit se na jejich pravděpodobné chování.

Články **Jareda Taylora** mi ukázaly, že jednota – tedy nucená integrace – nemá katastrofální následky jen ve vězeních. Tohle všechno jsem objevil po více než 10 letech rvaček, skoro-rvaček a nepokojů, k nimž by v **segregovaných věznicích** jednoduše nedošlo. Bránit se musela i moje mulatská dcera, obvykle proto, že jí černošská děvčata s větším podílem afrických genů záviděla její krásu. Snad to nebude znít přehnaně, ale upřímně říkám, že bez znalosti těchto materiálů bych se nikdy nedostal za stádium rozhořčení.

A teď ke šťastnému konci – nebo alespoň tak šťastnému, jaký lze očekávat v integrovaném vězeňském systému s doživotním rozsudkem. Budu tomu říkat třeba „Zrození odhodlání“. Začalo to na vězeňském dvoře, asi rok poté, co jsem málem nadělal řešeto z JBG číslo tři. Spolu s dalšími prověřenými bělochy – kluky, co zažili bitky a nepokoje – jsme tam postávali a bavili. A ve mně nejspíš při pohledu na dalšího bělocha s oteklým obličejem a monokly po setkání s černým obrem přetekl pohár trpělivosti, protože jsem řekl: „My si je (černochoy a Hispánce) nepodáváme, tak proč bysme to měli snášet od nich“? Všichni se zasmáli nebo zamumlali něco jako „jo, to je fakt“, ale já to myslel naprosto vážně. Nějakou dobu jsme si s tím nápadem hráli – napůl vážně, ale jednoho dne se stal skutečností.

Já, Jacen Brown (divně vyhláskované jméno, ale tvrďák), Scotty Lynn Taylor („Taz“), Brian

Collier („Mladej“), David Crockett (skutečné jméno), Chris Arnold, Fred Girdley („Drive-By,“/označení pro střelbu z jedoucího vozidla/ přestože ho nikdy nespáchal), Ron Beasley („Tatka Šmoula“), Mike Miller („Batman“), Paul Cameron („Big Body Slim“) a Holliday (bohužel jsem zapomněl jeho jméno) jsme si slíbili, že když se černocho nebo Hispánc pokusí hned po příjezdu došlápnout si bílého nováčka, jeden z nás zasáhne, připravený snést, co bude potřeba. Nebylo to jednoduché a nevybudovali jsme to přes noc, ale nakonec se nám to povedlo zastavit. Pokud vás zajímá, jak obtížné bylo tento stav udržet, měli byste si přečíst můj román *The Gospel According to Slim G-zuz* (Evangelium podle Slima G-zuze) k objednání na Amazonu (Amazon nepodporujeme, odkaz vede na Book Depository, které mj. nabízí poštovné zdarma – pozn. DP). Vypráví o úpadku Ameriky následkem nucené integrace a obrácené asimilace, to vše prostřednictvím metafory vězení a jeho obyvatel.

Nakonec mám ještě poselství pro vás venku.

I vás si podávají, stejně jako nás tady. Každý migrant/uprchlík z Třetího světa, švindl à la Ferguson nebo peníze na pozitivní diskriminaci jsou políčkem vaší tváře. My v Connally Unit jsme tomu řekli dost, i když nás byla jen nepočtená hrstka v černo-hnědém chaosu. Vy jste ale většina v bělošské demokracii. Snadno máte dostatečnou moc zastavit prostřednictvím volebních uren. Máte k tomu ale i dost odhodlání?

* * *

Jak mě odsoudili na doživotí

Když mi bylo 19, můj černošský kamarád oloupil a zavraždil šéfa noční směny v lékárně Walgreens, kde pracoval. Vyzvedl jsem ho z práce v domnění, že ho jako obvykle odvezu domů. Následujícího dne jsem napsal prohlášení, že jsem viděl, jak ho jeho šéf pouští ze dveří obchodu, i když jsem si to přesně nevybavoval. O několik měsíců později nás oba zatkli a obvinili z vraždy prvního stupně. Zavřeli nás na samotku a pohrozili trestem smrti.

Vyšetřování případu vedl černocho jménem Kirk Irvin. Během jednoho natáčeného rozhovoru s mým kamarádem mu detektiv Irvin položil ruku na srdce a řekl, že nevěří, že by dokázal spáchat něco takového, čímž nepřímou naznačil, že vražda musela být můj nápad. Následně mu povyprávěl fiktivní příběh o tom, jak k vraždě mohlo dojít. O několik dní později se kamarád „přiznal“ s tím, že jsem celou věc naplánoval a oběť zastřelil. Příběh se shodoval s tím, který slyšel od detektiva. Mě i mého obhájce šokovalo, že ho to státní zástupce nepřiměl historku ani trochu pozměnit. Můj kamarád mezitím neprošel jedinou otázkou na detektoru lži (já naopak všemi). Přesto mu dovolili přiznat se k ozbrojené loupeži výměnou za svědectví proti mně.

Detektiv Irvin taky zbil a škrtil jednoho z mých černých spolubydlících Raymonda Phillipse, aby ho donutil sepsat svědectví, podle něhož jsem mu přiznal svou vinu. Raymond u soudu dosvědčil, že když ho Irvin šikanoval, posmíval se mu za to, že se kamarádí s bělochem: „Jako by nestačilo, že se s bělochem bavíš, to s ním musíš ještě bydlet?“ Státní zástupce toto Raymondovo vynucené doznání nepoužil, soud ale odmítl předat Irvinovo překročení

pravomocí porotě. Kdybych byl černošský obžalovaný a existovaly důkazy, že se vedoucí vyšetřovatel snaží uškodit černošům, případ by se nejspíš vůbec nedostal před soud.

Napoprvé porota hlasovala sedm proti pěti. Z nějakého důvodu si všech pět lidí, kteří hlasovali pro nevinu, své rozhodnutí rozmyslelo, a tak jsem byl za vraždu prvního stupně odsouzen k doživotí za mřížemi. Asi o měsíc později někdo předal mému advokátovi přísedné prohlášení, podle něhož můj kamarád vinu přímo přiznal poté, co ho poprvé přivezli do místního vězení: „Chlape, já někoho zabil.“ Předložil jsem tento nový důkaz při mém *habeas corpus* slyšení, ale nic to nezměnilo, přestože jsem měl prohlášení a dvacetistránkový nesouhlasný postoj soudce Bena Z. Granta k mému dovolání, kde napsal, že soudce neprávem zadržoval před porotou důkazy, které mohly prokázat mou nevinu. Moje žádost tak byla zamítnuta (*Long v. State*, 10 SW 3d 389).

V mém případě nejsou žádné důkazy DNA a můj „zkorumpovaný polda“ je černoš, takže žádnou z organizací za práva odsouzených tato nespravedlnost nezajímá.

(Poznámka: American Renaissance nemůže potvrdit podrobnosti tohoto popisu autorova zatčení a odsouzení. Čtenářům doporučujeme projít se tento soupis jeho odvolání).

Úvaha Jamese R. Longa *What Integration Means for White Prisoners* vyšla na stránkách American Renaissance 5. května 2017